

....

## **Álomhatáron**

1986 áprilisában három hetet töltöttem a Filmgyár leányfalui alkotóházában. Csak művészek dolgoztak itt, írók, rendezők, dramaturgok.

A ház gróf Forgách Eszternek és Lamotte Károly egykori polgármester-helyettesnek a vidéki kúriája volt. Mindenkinek külön szoba jutott, melyekben délelőtt kopogtak az írógépek, este pedig a nagy dolgozószobában találkoztunk, és ha éppenséggel egy filmstáb dolgozott itt, megbeszéltük a közös forgatókönyv részleteit.

Éjszaka arra riadtam, hogy kivágódik az ajtó. Valaki belökte. És bependerült a hálószobámba Major Tamás, a politikai és társadalmi funkcióról akkoriban már lemondott nagy színész és rendező, a Nemzeti Színház volt igazgatója.

Olyan robajjal jött, hogy kiugrottam az ágyamból. Egy pillanatnyi kábaság után megpróbáltam kiáltani:

- Major elvtárs!...

Nem jött ki hang a torkomból.

Láttam, hogy éppúgy megrémült tőlem, mint én tőle.

Nem rám számított?

Azonnal értelmezni próbáltam a helyzetet. Nyilván rossz szobaszámot mondtak neki. Vagy amikor éjszaka megérkezett, tévedésből hozzám nyitott be a sötétben, és most riadtan látja, hogy felébresztett egy idegen embert, mert nem ismert engem, nem tudta, hogy ki vagyok.

Ami furcsa volt, az a viharos lendület, ahogy berobbant a szobámba. Mintha valaki üldözne volna. Fény volt mögötte a folyosón.

Így csak akkor viselkedik egy ember, ha menekül, vagy pánikban van.

Döbenten meredtünk egymásra.

Ott állt előttem, kopaszon, csontsoványan, s miközben láttam magam előtt karnyújtásnyira a kiéhezett arcú, riadt Majort, bozontos, fekete szemöldökével, égő, sötét szemével, melyben most nem bohócos huncutság, gúny vagy erő tükröződött, mint a színpadon, hanem ijedtség, hirtelen átsuhant rajtam az a gondolat, hogy *én most álmodom*.

Nem otthon aludtam el, hanem egy vendégszobában.

A hirtelen ébredéskor ilyenkor nem tudjuk, hol vagyunk.

De azért minden ismerős volt. Sokszor laktam már itt; a levetett ruhám a széken, a cipőm a földön, az ágy mellett a könyveim, papírjaim a földön, ahová elalvás előtt tettem...

és mégis az volt az érzésem, hogy én most nem a filmekről és színpadról ismerős Major Tamást látom, hanem egy álomalakot.

És ahogy ez eszembe villant, el is tűnt.  
Odaléptem az ajtóhoz, mert az imént még tárva volt.  
Most meg azt tapasztaltam, hogy be van zárva.  
Kulccsal, belülről.  
Persze, bezártam este.  
Másnap tudtam meg a rádió híreiből, hogy Major Tamás meghalt...

Az ilyen élmény nem ritka. Alig van ember, aki ne élte volna át a kettős látásnak ezt a fura állapotát, amikor álmából felriadva, úgy billen át éber tudatába, hogy álmát sem engedi el egészen. Rövid ideig két valóságba lát. No, de én nem tudtam, hogy Major éppen akkor halt meg, és én a lelki valójával találkoztam...

\*

## **M**

Az aranyfonál, melyen erő és tudás áramlik, *szeretetből* van sodorva.

Szerethet bennünket az is, akit csak lelkünk mélyén sejtünk, nem láttuk még soha. Gondolj a vallásokra, vagy akár az író és olvasó kapcsolatára.

Szerethet az is, aki már régóta nem a földi testében él, és mi is szerethetjük őt. Anyámat biztos szeretem, pedig hány évtizede nem láttam már. Az apró nyírfacsemete óriásivá nőtt a sírján, magasabb már, mint a házunk... és mégis szeretem.

A „szeretet” szót itt nem érzelmes, érzéki színével használom, bár a szó teljes színeképeben ez is benne van.

Szeretet szó alatt a *rejtett összekötöttséget* értem.

\*

Harminchat évvel ezelőtt találkoztam szellemi tanítómesteremmel. Azóta kapcsolatunk szüntelenül tart.

Csak úgy írok róla, hogy **M** - mert amikor jelentkezik, harminchat év óta, ezt a monogramját mutatja előttünk, a betűkkel teli papíron: **M**.

Mindaz, amit gyermekkoromban hittem, amit később lelkem mélyén sejtettem, amiről csak könyvekben olvastam, harminchat évvel ezelőtt valóra vált.

Legjobb barátom nem földi testben él. A barátság a jó szó. Ő nem hagy el, tudom, én is igyekszem nem elhagyni őt soha. Azért mondom ilyen kettős árnyalattal, mert ő fönt él, Isten-közeli világban - az ő hűsége valódi és időtlen.

Én lent élek, földi zűrzavarban, kétség és remény között, egy vészesen romló világban – az én húségem itt bizonytalan. Én még csak harminchat éve „ismerem”, de ha kérdezem, elmondja, hogy földi időszámítás szerint sok száz éve tart már a kapcsolatunk.

Sok inkarnációmát kísérte és segítette végig.

A barátság jó szó.

Mester és tanítvány viszonyára én valaha csak a térdre boruló tiszteletet ismertem.

Az ember porba hull, térdre esik, két tenyerét és homlokát is a földre fekteti. Az alázatos imádat így működik.

Aki a test szimbolikáját ismeri, viszolyog ettől a pozíciótól.

Négykézláb az ember visszaminősül négylábú állattá, hason fekve pedig csúszómászóvá. Az egyenes gerinc embervoltunk jele, ebből nem eshetünk vissza, semmiféle

alázat okán. Elég a mély főhajtás, és az, hogy a két kezünket összetesszük a szívünk előtt, jelezve a tiszteletet, s hogy a lelkünk összeszedett. Keleten azt mondják, a tanítvány Istent látja meg a gurujában. Csakhogy ez fordítva is igaz.

A guru is Istent lát a tanítványában. **M** tanított rá, hogy kapcsolatunkra a barátság a legjobb emberi szó, mivel lelki közelséget jelent és kölcsönös tiszteletet. Ő tanított arra is, hogy meditációmban, amikor legközelebb érzem magamhoz Őt, a nyílegyenes gerinc: alapfeltétel. Ennek közepén húzódik fölfelé az aranyfonál, mely, mint a jól beállított föld-ég „antenna”, a fejtetőn át veszi az égi adást. A barátság pedig – ezt nem tőle, hanem Jézustól tudom – akkor is fennállhat két szellemiség között, ha az egyik a másiknál jóval magasabban áll – a lényeg, hogy az ember ne felejtse el, hogy ebben a kapcsolatban *felfelé* néz – sziklacsúcsról nyújtanak neki, a fölfelé kapaszkodónak, segítő kezet.

Leírni ezt a harminchat esztendőöt képtelen vagyok, hiszen benne van már az életem, s mivel jelenleg is élem, nem tudok még tárgyilagosan visszanézni rá.

Mindabban, amit könyveimben írtam, **M** is benne van.

Néha csak sugallat szintjén, de gyakran szó szerint is.

Legerősebben a *Kígyó és kereszt* és a *Ji Kingen* alapuló *Jóskönyv* megírásakor éltem át tudatosan a segítségét. Az egész kínai őshagyomány megismerését neki köszönhetem.

Ő vitt bele és segített megfejteni az ősi jósjelek és szimbólumok mai jelentését....